

Kedves Látogató, honlapomra tévedt Olvasó!

Meghívást kaptam a MTVA Család-barát c. műsorába, hogy síró csecsemőkkel kapcsolatos „stratégiáról” beszéljek. Feltételként azt szabtam, ha a homeopátia lehet a fő téma. Sajnos az idő igen rövid volt (kb.6 perc), a beszélgetést nem én irányítottam, így gondolataim töredéke sem hangozhatott el. Az alábbi linken megnézhető a műsor, és leírtam, hogy mit szerettem volna elmondani:

<http://www.mediaklikk.hu/musor/csalad-barat/>

46. rész 2014.február.21 09:05

27:20 - 33:40

FEBRUÁR 21. 09:05

A Család-barát február 21-i adásának témái:

- Nyugalom vagy háború? Felvegyük-e a síró csecsemőt?
- Társasházi anomáliák. Szakértőnk nyújt segítséget.
- Szabadon mozogni. A korai csípőficamról és gyógyításáról beszélgetünk
- Szépségek papírból. Decoupage technikákat mutatunk!

Pénteki társ-műsorvezető: Szirtes Edina Mókus

„Szamárvezető”

Mit tegyünk, ha sír a baba? Vegyük fel minduntalan, vigasztaljuk, „rontsuk el”, vagy hagyjuk sírni, tanuljon meg „viselkedni”?

Bizonyára nem vagyok tévedhetetlen, másnak lehet akár ellentétes is az álláspontja, de ebben a kérdésben nagyon szélsőséges és határozott a véleményem. Nézzünk meg bármely állapotmát, különösen egy emlőst, mit tesz ilyen esetben. Biztosan eszébe sem jut gondolkodni a kérdésen, azonnal rohan, és önmagát soha nem kímélve tesz meg mindent/bármit a csemetéjéért!!! Tudom, hogy „cogito ergo sum”, de nem hiszem, hogy az emberré válás egyik ismérve lenne, hogy nem teszünk meg mindent a gyermekeinkért.

A gyermekünket feladatnak kapjuk, arról előre kell(ene) döntenünk, hogy kérünk-e feladatot, utólag reklamálni, hogy nem ilyet akartam, azt szerintem nem lehet. Ha egy csecsemő sír, akkor biztosan bajban van. Lehet, hogy a mi perspektívánkból nem érthető az oka, de gondoljunk Szabó Lőrinc Lóci óriás lesz című versére. Ha egy csecsemőnek gondja van, csak egyetlen eszköze van, hogy ezt jelezze, az pedig a sírás. És kinek szóljon? Nyilván csak a szüleinek tud. Ha nem sietünk mindig és azonnal a segítségére, akkor azt tapasztalja meg, hogy cserbenhagyták a szülei. Ha ismételten ezt éli át, akkor szegény előbb-utóbb tudomásul veszi, hogy tőlük nem számíthat segítségre, ezért már kérni sem fogja. Ezt értelmezhetjük örömmel úgy, hogy milyen ügyesen csendben van.... De ne csodálkozzunk, ha 12-15 év múlva sem hozzánk fog fordulni a gondjaival, ha kamaszkorban nem mi engedjük el majd őt, hanem ő tépi ki magát a családi kötelékből! :-)

Egy sokat síró kisbaba kiszolgálása embert próbáló feladat, tudom. Sok éve az én kislányom is fél éves korától másfél éves koráig rengeteget sírt fel éjszaka. Frusztrált gyermekorvos-anyaként rohangáltam hozzá, majd a 3-4. felkelésnél már mindig vittem a párnámat, takarómat és lefeküdtem mellé a szőnyegre. Nehéz év volt, de ahogy jött, úgy el is múlt ez az időszak. Lehet, hogy a szemem alatti karikák azt jelzik, hogy mostanáig sem tudtam pótolni az akkori alvászmaradásomat?

Tudatosan szaladgáltam én hozzá, és nem vittem őt a mi ágyunkba. (persze időnként megtettem, de rendszerszerűen nem) Mindenkinek legyen saját fekhelye, a hitvesi ágy egy kisbaba számára nem ideális tartózkodási hely, veszélyes is, és jelenléte - enyhén szólva - nem sokat javít szülei kapcsolatán, ami a sok nem-alvás miatt ilyenkor egyébként is lazulni szokott. Lehet, sőt legyen szüleivel egy szobában, néha mehessen is át hozzájuk, de tudja, hogy kinek hol az alvóhelye.

És, ha elég kitartóak, odaadóak vagyunk, akkor szép lassan megszokja, megszereti a saját ágyát, vágynak is oda. Nem sír, nem panaszkodik, helyreállhat a

családi béke, feltéve, ha nem születik kistestvér, akivel esetleg indul a mókuserék előlről.

Kitartás, 35 éve vagyok gyermekorvos, még nem hallottam olyat, hogy bárki a nászéjszakáján felsírt volna a szülei után....

Ez így elég gyötrelmesnek hangzik. És többek között azért tartom nagyszerű módszernek a homeopátiát, mellyel 23. éve igyekszem megoldást találni olyan problémákra is, amilyenekre az akadémikus orvoslásnak egyáltalán nincsenek, vagy nincsenek jelentős mellékhatások nélküli ajánlásai.

A homeopátiában az a nagyszerű, hogy egyénre szabottan tudunk, mellékhatások nélküli gyógyszert választani, és így békét hozhatunk a nem alvó, sokat síró babának és az egész családnak is. Azt mondhatom, hogy szinte minden esetben. Ha nem, akkor nem a homeopátiával volt gond, hanem a homeopata nem volt elég ügyes és/vagy a szülők nem figyelték meg elég alaposággal a baba sajátos tüneteit.

Más gyógyszer kell ugyanis,

- ha a nagyon fáradt kisbaba mégsem tud elaludni, sőt szinte felpörög a fáradtságtól (Coffea)
- ha valóban a pocakja fáj, szelek gyötrik, ezen belül is fontos, hogy milyen testhelyzet, milyen hőhatás, milyen típusú érintés enyhít a panaszain (Lycopodium, Colocynthis, Dioscorea, Magn.ph.)
- ha a szinte dühöngő csecsemőt ringatni, rázni kell, vagy rohangálni vele (Chamomilla)
- ha ölben tartva teljes a béke, de képtelenség őt lerakni (Borax)
- ha békés alvásból pánikban ébred, illetve nem is ébred igazán, és kétségbe esésében még a szülők közeledését is rúgkapálva elutasíthatja (Stramonium)
- ha ezerszer ébred, egy-két kortynyi szopástól vagy teától elnyugszik, de csak nagyon rövid időre (Ars.alb.)
- ha boldogan mosolyog, ha az éjszakai ébredésekor hosszan játszunk vele, majd nappal kialussza magát, magyarul összekeveri a napszakokat (Cypripedium)
- ha - nagyon megrázó élményként - visszautasítja anyukája felkínált mellét, vagy a szopás inkább ront a helyzeten, és egy kiadós séta a hűs éjszakai levegőn tesz jót (Pulsatilla)
- ...